

64/2493 din 20.12.2010

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

123456
12 16

Palatul Parlamentului

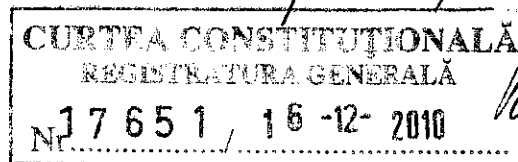
Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725 București 40,
România

Telefon: (+40-21) 313 25 31
Internet : <http://www.ccr.ro>

Fax: (+40-21) 312 54 80
E-mail: pres@ccr.ro

Dep. Legislativ
- C.C.S.G.
Proiect p.d.v

Dosar nr.4759A/2010

Doamnei

ROBERTA ALMA ANASTASE
Președintele Camerei Deputaților

ROMANIA
CAMERA DEPUTATILOR
SECRETAR GENERAL
57/16490P 16.12.2010

2010

7233
XII 16

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 108 deputați aparținând Grupului parlamentar al Alianței Politice P.S.D.+P.C. și ai Grupului Parlamentar al Partidului Național Liberal cu privire la neconstituționalitatea Legii educației naționale.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 20 decembrie 2010, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 22 decembrie 2010.

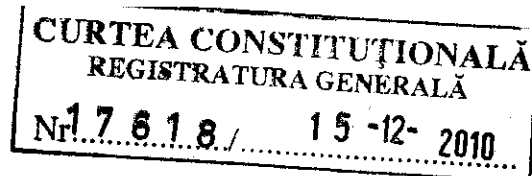
Vă asigurăm, Doamnă Președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE

Augustin ZEGREAN

dos. nr. 4759A/2010.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Cabinet Secretar General

București, 15.XII. 2010
Nr. 51/6036

Domnului

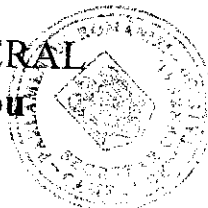
**AUGUSTIN ZEGREAN
Președintele Curții Constituționale**

Stimate domnule președinte,

În temeiul dispozițiilor art.15 alin.(1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă trimitem alăturat sesizarea formulată de un număr de 108 deputați aparținând Grupului parlamentar al Alianței Politice PSD + PC și ai Grupului Parlamentar al Partidului Național Liberal, referitoare la neconstituționalitatea Legii educației naționale.

Cu deosebită considerație,

**SECRETAR GENERAL
Gheorghe Barbu**

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
51/6036/15.12.2010

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

*București, 15 decembrie 2010
Nr. 14/3542*

Către

**Secretarul General al Camerei Deputaților
Domnul Gheorghe Barbu**

Domnule Secretar General,

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituția României, respectiv ale art. 11 alin. (1) paragraf A lit. a) și ale art. 15 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale republicată, vă înaintăm **Sesizarea** Grupurilor Parlamentare ale Alianței Politice PSD + PC și PNL referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii educației naționale, cu rugămintea de a fi înaintată la Curtea Constituțională.

Lider Grup PSD+PC

Mircea Dușa

CĂTRE:
CURTEA CONSTITUTIONALA A ROMANIEI
Calea 13 Septembrie nr. 2, sector 5, București
Palatul Parlamentului, Intrarea B1

SESIZARE
cu privire la neconstituționalitatea prevederilor Legii educației naționale

Subsemnații, identificați în Anexa prezentei sesizări,

În exercitarea dreptului de a formula obiecții privind constituționalitatea legilor înainte de promulgare,
În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituția României, respectiv ale art. 11 alin. (1) paragraf A
lit. a) și ale art. 15 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții
Constituționale,

Prin prezenta, va solicităm să constatați neconstituționalitatea prevederilor Legii educației naționale,
pentru următoarele

CONSIDERENTE:

**A. Critici de neconstituționalitate extrinsecă a deciziei Guvernului de a-și angaja răspunderea pentru
adoptarea Legii Educației Naționale**

**1. Legea Educației Naționale încalcă dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, coroborate cu
dispozițiile art. 61 alin. (1) și ale art. 114 din același act fundamental.**

Astfel, prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală consacră principiul supremației Constituției și al
obligativității legilor: *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”*.

Potrivit art. 142 alin. (1) din Constituție, *„Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției.”* De
asemenea, dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții
Constituționale dispun: *„Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”*.

În legătura cu acest aspect, prin Decizia nr. 1557/2009¹, instanța de contencios constituțional a reținut ca: *„În
virtutea rolului sau de garant al supremației Constituției, Curtea nu numai că poate, dar este singura autoritate
care are dreptul și obligația de a interpreta un text constituțional ori de câte ori se impune și de a evidenția*

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

aspecte, în contradicție cu Legea fundamentală. Supremația Legii fundamentale este o realitate juridică ce implică consecințe și garanții. Între consecințe se enumera deosebirea dintre Constituție și legi și, nu în ultimul rând, compatibilitatea întregului drept cu Constituția, iar între garanții se regăsește controlul constituționalității legilor, lată că supremația Constituției, nefiind o simplă teorie juridică, are implicații practice în care Curtea "spune dreptul" cu privire la legitimitatea constituțională a legii, la valabilitatea ei ca act subordonat Constituției, în funcție de modul în care legiuitorul, ordinar ori delegat, a respectat supralegalitatea constituțională pe care, în fond, s-a întemeiat. De aceea, **justiția constituțională** este prin excelență de ordin public, constituind o problemă de interes general ce **nu poate fi minimalizată ori anihilată de un formalism ce capătă conotații ne semnificative în cadrul anumitor realități sociale.**"

În acest context, apare ca fiind clar conturată posibilitatea (și chiar obligația Curții Constituționale) de a interveni în situații în care procesul de legiferare se desfășoară cu prejudicierea gravă a principiului supremației legii, prejudiciere determinată de exercitarea abuzivă (nejustificată de necesități de ordin social, economic ori politic) a dreptului legiuitorului român de a edicta acte normative².

Or acesta este și cazul Legii Educației Naționale, deoarece acest act normativ este viciat de neconstituționalitate în ansamblu, adoptarea acestuia fiind realizată cu încălcarea normelor constituționale referitoare la procedura de legiferare prin asumarea răspunderii de către Guvern.

În acest sens se impune învedereat faptul că posibilitatea Guvernului de legiferare – ca autoritate legislativă delegată – nu poate fi însă neîngrădită, această prerogativă nereprezentând un drept nesusceptibil de exercitare abuzivă, deoarece în caz contrar s-ar permite eludarea principiului fundamental al separației puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României.

Astfel cum deja a arătat Curtea Constituțională în jurisprudența sa³ modalitatea simplificată de legiferare prin asumarea răspunderii de către Guvern nu ar trebui utilizată decât „in extremis”, atunci când adoptarea proiectului de lege în procedură obișnuită ori procedură de urgență nu este posibilă, ori atunci când structura politică a Parlamentului nu permite adoptarea proiectului de lege.

În cazul Legii Educației Naționale însă nu se poate reține vreuna dintre aceste justificări pentru recurgerea la procedura de urgență, întrucât de vreme ce există o majoritate parlamentară care rezultă din faptul că partidele respective au format Guvernul, adoptarea sub forma asumării răspunderii nu este oportună, cu atât mai mult cu cât intrarea în vigoare a acestei legi nu se face imediat, ci pentru anul preuniversitar și universitar 2011 – 2012 (iar unele dintre prevederile actului normativ sunt aplicabile începând cu anul școlar 2012 – 2013 conform art. 361 alin. (3) din Proiect). În plus, Curtea Constituțională a constatat deja⁴ că nu a fost identificat niciun demers al Guvernului adresat Senatului pentru dezbateră Proiectului Legii Educației Naționale în

² A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1557 din 18 noiembrie 2009 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii educației naționale publicată în Monitorul Oficial al României nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

³ A se vedea aceeași jurisprudență a Curții Constituționale citată *supra*.

⁴ A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1431 din 3 noiembrie 2010 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României și Guvern, formulată de Președintele Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 758 din 12 noiembrie 2010.

procedură de urgență, reținându-se deja în jurisprudența constituțională⁵ că dezbateră în procedură obișnuită în Parlament nu numai că ar fi fost beneficiara unor amendamente, dar ar fi permis implicarea societății civile în problema educației naționale.

Pe cale de consecință chiar dacă aparent posibilitatea angajării răspunderii de către Guvern nu ar fi supusă niciunei condiții, dreptul Guvernului de a decide asupra oportunității și conținutului inițiativei legislative nu este unul absolut, Curtea Constituțională – în calitatea sa de garant al supremației Legii fundamentale – având posibilitatea de a se pronunța asupra respectării sau încălcării rațiunilor ce au stat la baza edictării dispozițiilor art. 114 din Constituție.

Nu în ultimul rând, acceptarea ideii potrivit căreia Guvernul își poate asuma răspunderea asupra unui proiect de lege în mod discreționar ar semnifica transformarea acestei autorități în putere legiuitoare, interferând cu atribuțiile de legiferare ale Parlamentului, or acest lucru ar fi de natură să încalce în mod flagrant dispozițiile art. 1 alin. (4) și ale art. 61 alin. (1) din Constituție.

În acest sens, Curtea Constituțională a statuat deja pe cale jurisprudențială⁶ că asumarea răspunderii Guvernului asupra Proiectului Legii Educației Naționale apare ca fiind neconstituțională, recurgerea la o astfel de modalitate de legiferare negăsindu-și vreo motivare în fapt ori în drept.

Nerespectarea normelor constituționale ale art. 114 atrage și înfrângerea dispozițiilor art. 1 alin. (4) și alin. (5) coroborate cu dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, care dau expresie obligativității respectării Legii fundamentale.

În concluzie, prevederile Legii Educației Naționale apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea art. 1 alin. (4) și alin. (5) coroborat cu art. 114 și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

2. Legea Educației Naționale prin modalitatea în care a fost adoptată vine în conflict cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție coroborate cu cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție.

Prin Decizia nr. 415/2010⁷, Curtea Constituțională a reținut (reiterând considerentele Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995⁸) ca „*puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept*”.

⁵ A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1557 din 18 noiembrie 2009 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii educației naționale publicată în Monitorul Oficial al României nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

⁶ A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1431 din 3 noiembrie 2010 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României și Guvern, formulată de Președintele Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 758 din 12 noiembrie 2010.

⁷ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010.

⁸ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 17 ianuarie 1995.

Or, Guvernul României **ignoră vădit, două Decizii anterioare pronunțate de Curtea Constituțională a României, privind forma de adoptare a acestei legi prin angajarea răspunderii guvernului.** Ne referim la Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009 și la Decizia 1.431 din 3 noiembrie 2010.

Prima Decizie s-a referit la sesizarea de neconstituționalitate semnată de 27 de senatori și 62 de deputați, înregistrată la Curtea Constituțională sub

nr.J5284 din 23 septembrie 2009 și care a constituit obiectul Dosarului nr.7.272A/2009. Sesizarea de neconstituționalitate viza atât aspecte extrinseci – se contesta procedura de adoptare a Legii Educației Naționale prin angajarea răspunderii Guvernului în 18 septembrie 2009, cât și intrinseci – fiind contestate câteva articole din lege.

Prin Decizia 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial nr.40 din 19 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a decis că Legea Educației Naționale este neconstituțională prin prisma procedurii de adoptare – prin angajarea răspunderii guvernului, și a constatat în ceea ce privește criticile de constituționalitate pe fond că *examinarea acestora a devenit inutilă prin aceea că, fiind ținută de viciul de neconstituționalitate extrinsec(...), nu mai poate intra pe fondul excepției.*

A doua Decizie nr. 1431/3.11.2010 s-a referit la cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României și Guvern, formulată de Președintele Senatului, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 14.971 din 19 octombrie 2010 și a format obiectul dosarului 4.229E/2010. Președintele Senatului în documentul remis Curții Constituționale cerea să se constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Guvern, conflict declanșat prin oprirea procedurii legislative de la Senat a proiectului Legii Educației Naționale și angajarea răspunderii de către Guvern asupra acestui proiect.

Prin Decizia 1.431 din 3 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial nr.758 din 12 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a constatat că *angajarea răspunderii de către Guvern în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în temeiul art.114 alin.(1) din Constituție, asupra proiectului Legii educației naționale este neconstituțională și a declanșat un conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Parlament, întrucât proiectul de lege se află în proces de legiferare la Senat, în calitate de Cameră decizională.*

În fapt, acum ne aflăm în fața celei de a treia tentative a Guvernului de a-și angaja răspunderea pe Legea Educației Naționale, deși, față de situațiile pentru care a fost sesizată Curtea Constituțională în septembrie 2009 și octombrie 2010 nu a intervenit vreo schimbare.

Din contră, în fapt, stadiul dezbaterii proiectului de lege al educației naționale în Senat a avansat față de perioada în care s-a făcut sesizarea din octombrie 2010. Concret, raportul asupra legii a fost deja adoptat în comisia de specialitate a Senatului, iar proiectul legii educației naționale – L 334/26.05.2010 – se afla pe ordinea de zi a plenului Senatului.

3. Ținând cont de situația la zi a stadiului în care se află proiectul legii educației naționale și de faptul că în motivarea Deciziei 1.557 din 18 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a considerat că:

- ocolirea procedurii de examinare și dezbateră a proiectului de lege, atât în cadrul comisiilor de specialitate, cât și în plenul fiecărei Camere a Parlamentului, potrivit competențelor stabilite de art.75 din Constituție, și recurgerea la angajarea răspunderii asupra unui proiect de lege nu-și găsesc o motivare în sensul celor arătate (argumentele invocate de către guvern – n.s.)
- (...)În concluzie, pentru a nu fi catalogată drept o procedură de nesocotire a rațiunilor ce au stat la baza edictării dispozițiilor art.114 din Constituție, **angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege nu poate fi făcută oricând, oricum și în orice condiții**, deoarece această modalitate de legiferare reprezintă, într-o ordine firească a mecanismelor statului de drept, o excepție.

Faptul că în **motivarea** Deciziei 1.431 din 3 noiembrie 2010 Curtea Constituțională a arătat motivele pentru care angajarea răspunderii guvernului pe Legea Educației Naționale nu este constituțională:

- Nu subzistă condiția urgenței care să fi determinat o astfel de măsură din partea Guvernului, câtă vreme măsurile prevăzute în proiectul de lege intră în efectivitate începând cu anul școlar 2011-2012, iar unele dintre acestea chiar cu anul școlar 2012-2013 [potrivit art.361 alin.(3) din proiect.
- Nu există, prin urmare, nicio dovadă a vreunui blocaj sau a unei inactivități parlamentare, cu referire la proiectul de lege în discuție. În plus, la aprecierea termenului de dezbateră a legii la Senat (termen care, așa cum s-a observat, nu este limitat de dispozițiile Legii fundamentale) trebuie avut în vedere că acesta s-a suprapus în mare măsură cu perioada vacanței parlamentare, respectiv în ceea ce privește intervalul 30 iunie - 1 septembrie 2010.
- Din această perspectivă, Curtea constată că angajarea răspunderii Guvernului asupra proiectului Legii educației naționale, în condițiile în care proiectul de lege se afla în proces de legiferare la Senat, în calitate de Cameră decizională, a declanșat un conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Parlament, întrucât prin **exercitarea de către Guvern a unei competente, cu nerespectarea cadrului constitutional care o circumstantiază, s-a încălcat competența Parlamentului de unică autoritate legiuitoare.**

Se impune subliniat – în acest context – faptul că prin Decizia nr. 1525 din 24 noiembrie 2010 asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre Guvernul României, pe de o parte, și Parlamentul României alcătuit din Camera Deputaților și Senat, pe de altă parte⁹, Curtea Constituțională nu a statuat cu privire la caracterul constituțional al procedurii de adoptare a Legii Educației Naționale prin asumarea răspunderii de către Guvern, ci „chestiunea de drept constituțional” asupra căreia Curtea s-a pronunțat rezidă în „posibilitatea eventuală a **blocării procedurii** prevăzute de art. 114 din Constituție prin invocarea dispozițiilor art. 146 lit. e) coroborate cu cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție”.

Pe cale de consecință orice invocare a considerentelor ori dispozitivului Deciziei Curții Constituționale nr. 1525 din 24 noiembrie 2010 în susținerea caracterului constituțional al Legii Educației Naționale nu poate fi primită, de vreme ce Curtea prin actul menționat nu a realizat nicio apreciere asupra constituționalității/neconstituționalității Legii Educației Naționale.

⁹ Publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 818 din 7 decembrie 2010.

Ceea ce decizia menționată a dispus, a avut în vedere continuarea procedurii ulterioare asumării răspunderii Guvernului asupra Legii Naționale, tocmai pentru ca apoi să existe posibilitatea constituțională a acestei instanțe – ca în cadrul controlului *a priori* – să se pronunțe cu privire la conformitatea/neconformitatea Legii Educației Naționale cu legea fundamentală.

Noi, semnatarii acestei sesizări solicităm Curții Constituționale să constate că demersul Guvernului de a-și angaja răspunderea pentru adoptarea aceleiași Legi a Educației Naționale este neconstituțională, deoarece Deciziile Curții Constituționale au putere obligatorie, inclusiv asupra Guvernului și Parlamentului. De fapt, guvernul dorește să se substituie în activitatea de legiferare a Parlamentului, fapt inadmisibil, văzând dispozițiile art. 61 (1) din Constituție („Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.”).

B. Critici de neconstituționalitate intrinsecă a Legii Educației Naționale pentru care guvernul și-a angajat răspunderea.

În fapt, noi semnatarii prezentei sesizări considerăm că prevederile următoarelor articole sunt neconstituționale, astfel:

-Art.45, alin.5 : *pe raza unei unități administrativ-teritoriale, cu mai multe unități de învățământ cu predare în limbile minorităților naționale, funcționează cel puțin o unitate școlară cu personalitate juridică , pentru fiecare limbă maternă, indiferent de efectivul de elevi.* (Încalcă Articolul 16, alin.1 și alin.2 din Constituție: **art.16, (1)**” *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege*”.)

-Art.45, alin 6: *În cazul unităților de nivel gimnazial sau liceal cu predare în limbile minorităților naționale, singulare în municipiu, oraș sau comună se acordă personalitate juridică indiferent de efectivul de elevi.* (Încalcă Articolul 16, alin.1 și alin.2 din Constituție)

-art. 45 alin.(7), *”Elevii care, în localitatea de domiciliu, nu au posibilitatea de a învăța în limba lor maternă, sunt sprijiniți prin decontul transportului la cea mai apropiată școală cu predare în limba maternă, sau primesc cazare și masă gratuite în internatul unității de învățământ cu predare în limba maternă”.* (Încalcă Articolul 16, alin.1 și alin.2 din Constituție)

- art. 45 alin. (9), *”În unitățile școlare cu predare și în limbile minorităților naționale, unul dintre directori va fi un cadru didactic din rândul minorităților respective, cu respectarea criteriilor de competență profesională ”* (Încalcă Articolul 16, alin.1 și alin.2 din Constituție)

- art.121: *”Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului este autoritate publică și este abilitat să urmărească, să controleze aplicarea și respectarea reglementărilor legale în domeniul învățământului superior*

și să aplice, dacă este cazul sancțiuni. **De asemenea Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului controlează modul în care universitățile își exercită autonomia universitară, își asumă misiunea generală și cea proprie și își exercită răspunderea publică**” (încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - ”Autonomia universitară este garantată”).

- **art.125 alin.(1) lit. a):** „În cazul în care se constată nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 124, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului sesizează Senatul universitar în termen de 30 de zile de la data constatării. Dacă în termen de 3 luni de la data sesizării universitatea continuă să nu respecte obligațiile prevăzute la art. 124, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului aplică, în termen de 6 luni de la data sesizării inițiale a Senatului universitar, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) revocarea din funcție a rectorului, în baza propunerii Consiliului de Etică și Management Universitar, cu consultarea Senatului universitar. În termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data emiterii ordinului de revocare, Senatul universitar are obligația să desemneze un prorector care reprezintă universitatea și care devine ordonator de credite până la confirmarea unui nou rector de către ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului. În termen de 3 luni de la revocarea din funcție a rectorului, Senatul universitar finalizează procedurile de desemnare a unui nou rector, cu respectarea prevederilor legale în vigoare și trimite spre confirmare ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului numele noului rector;” (încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - ”Autonomia universitară este garantată”).

- **art.125 alin.(1) lit. b):** reduce sau elimină temporar sau definitiv accesul la finanțările din surse publice, la **propunerea Consiliului de Etică și Management Universitar** (încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - ”Autonomia universitară este garantată”).

- **art.125 alin.(1) lit. c):** „propune guvernului inițierea unui proiect de lege de **reorganizare** sau desființare a instituției de învățământ superior în cauză” (încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - ”Autonomia universitară este garantată”).

- **art.125 alin.(2)** „Constatarea încălcării obligațiilor prevăzute la art. 124 se face de către Consiliul de Etică și Management Universitar, format din 11 membri după cum urmează: 3 reprezentanți numiți de către Consiliul Național al Rectorilor, 3 reprezentanți numiți de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, câte un reprezentant numit de către Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, numită în continuare ARACIS, Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Superior numit în continuare CNFIS, Consiliul Național al Cercetării Științifice, numit în continuare, CNCS, Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, numit în continuare CNATDCU și un reprezentant al federațiilor naționale ale studenților.” - (încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - ”Autonomia universitară este garantată”).

- Art.128 alin. (5) . „Carta universitară se adoptă numai după rezoluția pozitivă a Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului privind avizul de legalitate asupra Cartei universitare. Rezoluția privind avizul de legalitate se emite de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului în termen de 30 de zile de la data solicitării instituției de învățământ superior.” (încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - ”Autonomia universitară este garantată”).

- art. 212 alin.(3), : Ministrul Educației, cercetării, tineretului și sportului poate revoca din funcție rectorul în condițiile art. 125. (încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - ”Autonomia universitară este garantată”).

-Art.215, alin (1): “După îndeplinirea vârstei de pensionare, ocuparea oricărei funcții de conducere la universitățile de stat, particulare și confesionale sunt interzise, cu excepția mandatelor în exercițiu la data intrării în vigoare a prezentei legi” (Încalcă Articolul 16, alin.1 din Constituție: **art.16, (1)**” Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”).

-Art.215, alin.(3) „Persoanele care ocupă o funcție de conducere sau de demnitate publică nu pot exercita funcția de rector pe perioada îndeplinirii mandatului” (încalcă art. 37, alin. 1 din Constituția României: (1) *Au dreptul de a fi aleși cetățenii cu drept de vot care îndeplinesc condițiile prevăzute în articolul 16 alineatul (3), dacă nu le este interzisă asocierea în partide politice, potrivit articolului 40 alineatul (3).*

-Art.215,alin.(4) “Funcția de rector este incompatibilă cu deținerea de funcții de conducere în cadrul unui partid politic, pe perioada exercitării mandatului” (încalcă art. 37, alin. 1 din Constituția României: (1) *Au dreptul de a fi aleși cetățenii cu drept de vot care îndeplinesc condițiile prevăzute în articolul 16 alineatul (3), dacă nu le este interzisă asocierea în partide politice, potrivit articolului 40 alineatul (3).*

Referitor la articolele considerate ca fiind neconstituționale, noi, semnatarii acestei sesizări, apreciem că:

În ceea ce privește **art. 45 alin. (5) și (6)**, acesta precizează că pe raza unei localități “funcționează cel puțin o unitate școlară cu personalitate juridică, **pentru fiecare limbă maternă, indiferent de efectivul de elevi**”. Considerăm că cele două aliniate enunțate ale **art. 45** intră în contradicție totală cu **art.16 alin 1 și alin.2 din Constituție** (Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege”), pentru că, în condițiile speciale din județele Harghita, Covasna, Mureș, Satu Mare, Bihor, unde, în multe dintre localități, cetățenii români sunt minoritari, copiii lor vor fi discriminați pentru că nu vor putea avea o școală (în conformitate cu **art. 19 alin. (1), din prezenta lege**, numărul de elevi necesari pentru înființarea unei școli cu personalitate juridică **este de 300**), în timp ce pentru elevii care învață în limba maternă, indiferent de efectivul de elevi, pentru fiecare limbă maternă, se va înființa o școală cu personalitate juridică cu toată structura necesară: director, contabil etc. În acest caz, se poate vorbi și de

discriminare pozitivă în ceea ce privește pe elevii aparținând minorităților în zonele respective. Deși promovarea drepturilor minorităților naționale este o condiție *sine qua non* a unui stat democratic, totuși, este de la sine înțeles că ea nu trebuie să se concretizeze în ignorarea sau limitarea drepturilor majorității, prin inegalitatea în fața legii sau prin discriminări.

Referitor la **art. 45 alin.(7)**, "*Elevii care, în localitatea de domiciliu, nu au posibilitatea de a învăța în limba lor maternă, sunt sprijiniți prin decontul transportului la cea mai apropiată școală cu predare în limba maternă, sau primesc cazare și masă gratuite în internatul unității de învățământ cu predare în limba maternă*", ne aflăm din nou în fața unei discriminări pozitive în ceea ce-i privește pe elevii aparținând minorităților, dar și o discriminare în ceea ce privește copiii/elevii care studiază în limba română, pentru că în cazul lor nu există o prevedere similară. Și în acest caz consideră că se încalcă **art. 16 alin 1 și alin 2 din Constituție**.

Art. 46 alin. (2) : « *Disciplina Limba și literatura română se predă (...) după programe școlare și manuale elaborate în mod special pentru minoritatea respectivă* »

Se introduce un drept colectiv, drept de care nu poate beneficia decât o anumită categorie de persoane, drepturile colective fiind interzise prin art. 4 din Constituție. În același timp, se creează o discriminare între cetățeni români pe baza unui criteriu interzis prin art. 4 alin. (2) din Constituție : etnia. De asemenea, se introduce o diferență de tratament juridic între persoane de aceeași cetățenie în ceea ce privește obligația constituțională ce revine oricărui cetățean român conform art. 13 din Constituție, de a învăța limba oficială – limba română (îndeplinirea obligației prin intermediul învățământului primar obligatoriu se produce diferit, prin programe de studiu diferite).

Considerăm de asemenea că **art. 45, alin (5), (6) și (7)** intră în contradicție și cu **art. 4, alin (2) din Constituție** - „*România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială*” – pentru că generează o discriminare vădită pe criteriul locului de naștere al cetățeanului român ce transpare din această dispoziție este evidentă, și în mod clar ea trebuie sancționată având în vedere că atât Constituția României, dar și numeroasele acorduri europene și internaționale la care România este parte, recomandă abolirea oricărei forme de discriminare

Considerăm că și **art. 45 alin. (9)**, - care stipulează faptul că în unitățile școlare cu predare și în limbile minorităților naționale, unul dintre directori va fi **obligatoriu** din rândul cadrelor didactice din minoritatea respectivă – încalcă prevederile **art.16, alin.1 și alin.2**, deoarece **institute o discriminare pozitivă** pentru cadrele didactice din cadrul minorităților și **institute o situație de discriminare** pentru cadrele didactice care predau în limba română, care în situația reglementată de alin.9 al art.45 (școală cu predare în limba română și în limba unei minorități – unde de regulă ponderea elevilor care studiază în limbile minorităților naționale este mică) nu beneficiază de egalitatea de drepturi conferită de Constituție.

Art.121 din lege, care stipulează că *“Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului este autoritate publică și este abilitat să urmărească, să controleze aplicarea și respectarea reglementărilor legale în domeniul învățământului superior și să aplice, dacă este cazul sancțiuni. De asemenea, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului controlează modul în care universitățile își exercită autonomia universitară, își asumă misiunea generală și cea proprie și își exercită răspunderea publică”* încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - *“Autonomia universitară este garantată”*, din cauză că implică o imixtiune directă a ministerului pentru a controla modul de exercitare a autonomiei, fapt care încalcă flagrant principiul autonomiei. Singura limitare a „autonomiei universitare” este legea și respectarea ei. Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului nu poate echivala cu însăși legea. Autonomia înseamnă, în primul rând, libertate de reglementare care, în nici un caz, nu se supune „controlului” unei autorități executive cu, este Ministerul Educației.

În ceea ce privește **art. 125 alin.(1) lit. a)** și **art. 212 alin.(3)** (*Ministrul Educației, cercetării, tineretului și sportului poate revoca din funcție rectorul în condițiile art.125*), considerăm că încalcă Constituția și anume art. 32 alin. 6 *« Autonomia universitară este garantată »*. pentru că încalcă principiul simetriei în drept potrivit căruia entitatea care a ales poate determina revocarea celui pe care l-a ales (sau desemnat). După cum se știe, rectorul este ales de către Senatul Universității, fără implicarea ministerului sau a ministrului. Cele două articole sunt generatoare de abuzuri, și, în plus, contravin și Deciziei nr. 72/1995 a Curții Constituționale care stipulează clar că *« rectorul poate fi revocat din funcție numai de către Senatul universității, prin aceeași procedură folosită la numire »*.

Prevederea potrivit căreia ministrul educației poate dispune suspendarea unui rector, maschează, de fapt, imixtiunea executivului în ceea ce Constituția României denumesc autonomia universitară garantată. În economia textului constituțional, puține valori sunt „garantate”, așa cum este garantată autonomia universitară.

La **art. 125 alin.(1) lit. b)**: *reduce sau elimină temporar sau definitiv accesul la finanțările din surse publice, la propunerea Consiliului de Etică și Management Universitar* considerăm că se încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - *“Autonomia universitară este garantată”* - prin faptul că numitul Consiliu de Etică și Management Universitar este constituit și din persoane din afara Universității – reprezentanți ai ministerului precum și a altor organisme care nu au legătură cu Universitatea. Din același motiv considerăm că și - **art. 125 alin.(2)** încalcă același articol din Constituție, deoarece consfințește componența **Consiliului de Etică și Management Universitar**.

Art.125 alin.(1) lit. c): *„propune guvernului inițierea unui proiect de lege de reorganizare sau desființare a instituției de învățământ superior în cauză”*, considerăm că încalcă art. 32 alin.(6) din Constituție - *“Autonomia universitară este garantată”* – deoarece reorganizarea unei instituții de învățământ superior reprezintă apanajul exclusiv al Senatului Universității.

În cazul **Art.128 alin. (5)** se încalcă flagrant autonomia universitară (art. 32 alin.(6) din Constituție - *"Autonomia universitară este garantată"*), deoarece dă dreptul unei persoane din afara Universității – ministrul educației în speța de față – să avizeze documentul de căpătâi al unei Universități.

- **Art. 132 alin. (5)** : Guvernul poate înființa facultăți în cadrul universităților de stat « în situații justificate » cu « consultarea Senatului » - intervenția directă a executivului în domeniul universitar și restrângerea nepermisă a autonomiei universitare din moment ce singura obligație ce revine Guvernului este de « a consulta ».

Art.215, alin (1): *"După îndeplinirea vârstei de pensionare, ocuparea oricărei funcții de conducere la universitățile de stat, particulare și confesionale sunt interzise, cu excepția mandatelor în exercițiu la data intrării în vigoare a prezentei legi"* considerăm că încalcă Articolul 16, alin.1 din Constituție: *"Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări"*, deoarece pune persoanele cu funcții de conducere dintr-o universitate într-o stare de inferioritate legislativă față de alte categorii profesionale, care au dreptul să ocupe funcții de conducere și după împlinirea vârstei de pensionare. Un exemplu în acest sens îl constituie persoanele care îndeplinesc funcții de conducere la nivelul Parlamentului și la nivelul altor instituții.

În ceea ce privește **Art.215, alin.(3)** *"Persoanele care ocupă o funcție de conducere sau de demnitate publică nu pot exercita funcția de rector pe perioada îndeplinirii mandatului"* și **alin. (4) al aceluiași articol** *"Funcția de rector este incompatibilă cu deținerea de funcții de conducere în cadrul unui partid politic, pe perioada exercitării mandatului"*, considerăm că ambele alineate sunt neconstituționale deoarece ar îngreuna dreptul de a alege și de a fi ales, potrivit art. 37, alin. 1 din Constituția României: *"(1) Au dreptul de a fi aleși cetățenii cu drept de vot care îndeplinesc condițiile prevăzute în articolul 16 alineatul (3), dacă nu le este interzisă asocierea în partide politice, potrivit articolului 40 alineatul (3)."* Este evident că, dat fiind caracterul extraordinar de important al calității de parlamentar, Constituția prevede expres, limitativ, precis, cine nu poate ocupa o funcție sau o demnitate publică. Din categoriile excluse imperative și limitative de la această posibilitate nu fac parte rectorii de universități. De asemenea, textul Constituției reglementează la fel de expres, imperativ și restrictiv care sunt acele categorii care nu pot face parte din partide politice, iar dintre aceste categorii rectorii nu fac parte; art. 40, alin. 3 *"Nu pot face parte din partide politice judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, polițiștii și alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică."* Este evident că în caz contrar, pe lângă încălcarea inadmisibilă a Constituției s-ar crea și o discriminare. Argumente în plus, de cultură socială și istorică se referă la buna tradiție interbelică perioadă în care rectorii erau membri de drept ai Senatului României.

Legea educației naționale, adoptată de Guvern, prin asumarea răspunderii, o considerăm **neconstituțională** datorită **naționalizării** efective, de către stat prin noul text al legii, a patrimoniului, unităților de învățământ particular și confesional preuniversitar.

Astfel, prin legea asumată, **a fost abrogat articolul nr. 110 alin. (5) din Legea învățământului nr. 84/1995 „Patrimoniul unităților de învățământ particular și confesional preuniversitar este proprietatea fondatorilor”**, acesta revenind, conform art.60 din Ordonanța de urgență nr.26/2000, altor persoane juridice, decât fondatori-persoane fizice, inclusiv statului (art.60 alin.4).

Se realizează astfel **naționalizarea**, interzisă de art.44 alin.4, și respectiv **exproprierea** persoanelor fizice – fondatorii unităților de învățământ, fără o prealabilă despăgubire, încălcându-se astfel și art.44 alin.(3) din Constituție.

Ca urmare apreciem că prevederile **art. 361 alin. (2) din Titlul VII, Dispoziții finale și tranzitorii, care abrogă în totalitate Legea învățământului nr.84/1995, inclusiv art.110 alin.(5) încalcă grav prevederile Constituției României**, art. 44 alin. (2) *„Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular ... ”*; art.44 alin.(3), *„Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică,...”* , art.44 alin.(4), *„Sunt interzise naționalizarea sau orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri...”* În consecință **solicităm constatarea și declararea ca neconstituționale**, cel puțin în parte, a prevederilor art.361 alin.(2) din Legea educației naționale, asumate de către Guvern.

Ca urmare a celor prezentate mai sus, **vă solicităm să constatați că produsul rezultat în urma angajării răspunderii Guvernului declarată neconstituțională prin Decizia 1431/3.11.2010, denumit Legea educației naționale, este neconstituțional în integralitatea sa.**

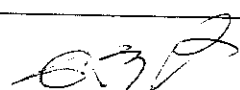
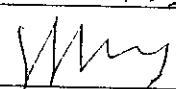
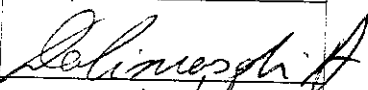
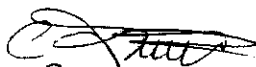
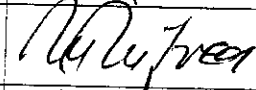
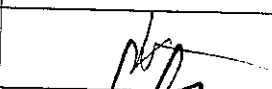
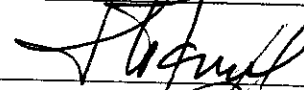
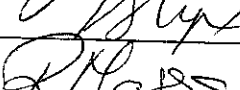
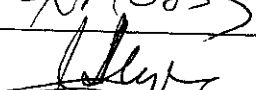
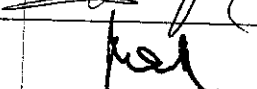
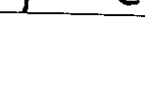
De asemenea, **vă solicităm, în calitatea de cenzor suprem al actelor normative cu caracter de lege, să constatați neconstituționalitatea articolelor criticate prin prezenta sesizare, în conformitate cu prerogativele Curții Constituționale.**

Fiecare din punctele dezvoltate, în prezenta, constituie de sine stătător, un temei suficient, în opinia noastră, pentru a pronunța neconstituționalitatea Legii Educației Naționale.

Asigurându-vă de înalta noastră considerațiune, prezenta sesizare conține 12 pagini, exclusiv anexa cu semnăturile de susținere a prezentei.

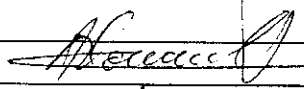
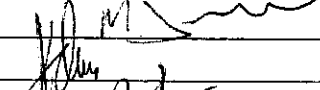
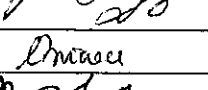
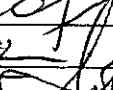
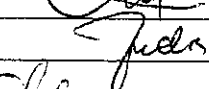
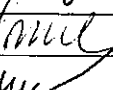
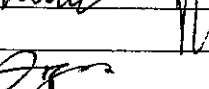
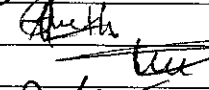
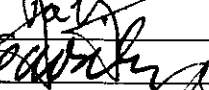
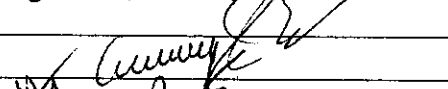
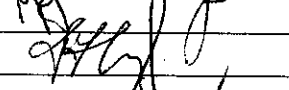
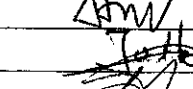
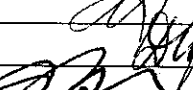
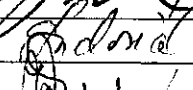
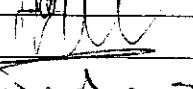
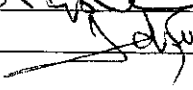
Nr. Crt.	Nume și prenume	Semnătură
1.	DUVA MIRCEA	
2.	AUREA VIRIE	
3.	IZONES VALERIU	St V IZONES
4.	HIDOF SECURECULIA	Dr Sec
5.	LORDACHE FORIN	
6.	VLADOIU A	
7.	MACULETI COSTIUA	
8.	TILVAR ANGEL	
9.	MOLDOVAN CARMEN	
10.	MOTILIU VIO	
11.	BANICIOIU NICOLAE	
12.	BEJNARIU EUGEN	
13.	POP GEORGIAN	
14.	TEODORESCU HORIA	
15.	GEORGESCU FILIP	
16.	ANA GHEORGHE	
17.	STAN ION	HOCELEAN

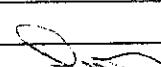
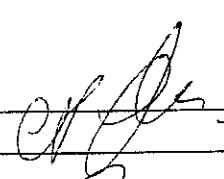
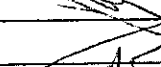
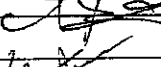
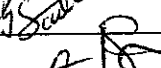
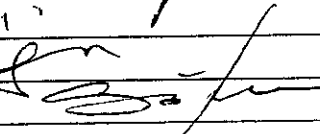
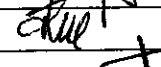
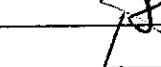
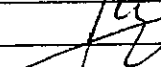
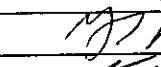
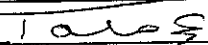
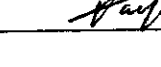
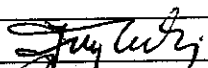
18.	Trapez Ion	Trapez
19.	Remonci C. Gordon	
20.	DRĂGHICI SONIA	
21.	CLAUDIU MANDA	dan
22.	POPEA OGGIA VAFICE	Wafice
23.	Jununtin Clindici	
24.	Gista Victor	Victor
25.	VAFICE MOERANU	Moeran
26.	NOSA IULIU	Dezin
27.	JAN-MIRCEA POPESCU	Jan-Mircea
28.	CĂLIN ION	Calin
29.	NEAESU MARIAN	
30.	JAMIAN IOAN	
31.	ANTOCHI GHEORGHE	Antochi
32.	Rădoi Neculai	Rădoi
33.	ROBERT NEGOTIA	Robert
34.	ROMAN IOAN SOREIN	Roman
35.	SURUPĂCENIU MUGUREL	Mugurel
36.	GHIVECU MARIAN	Marian
37.	BURNEI ION	Burnei

38.	Gust Florentin	
39.	BORABES DUMITRU	
40.	BOLENEASAI ANDREI	
41.	DANA NICULESCU-MILIC	
42.	MARINESCU ANTONELLA	
43.	DUMITACHE ILEANA CRISTINA	
44.	Manuelo Mitrea	
45.	Codici Rodu	
46.	ROSCA LUCRETIA	
47.	STEFAN VIODEL	
48.	CINDREA IOAN	
49.	LUP SILVESTRU-IRCEA	
50.	Ite Gaudet	
51.	VICTOR SOCACIU	
52.	ELISA VASILE	
53.	MASSAR RODICA	
54.	POPA FLORIAN	
55.	NICA DAN	
56.		
57.		

Listă de semnături pentru sesizarea de neconstituționalitate LA C.C.R.

CU PRINIRE LA NECONSTITUȚIONALITATEA PREVEDERILOR
LEGI EDUCATIEI NATIONALE

NR. CRT.	Deputat PNL	
1.	Adomnitei Cristian	
2.	Almajanu Marin	
3.	Atanasiu Teodor	
4.	Berci Vasile	
5.	Buda Viorel	
6.	Budurescu Daniel	
7.	Buican Cristian	
8.	Calimente Mihăiță	
9.	Cazan Mircea	
10.	Chițoiu Daniel	
11.	Chiuariu Tudor	
12.	Cristian Horia	
13.	Dobre Ciprian	
14.	Dobre Victor Paul	
15.	Donțu Aurel Mihai	
16.	Dragomir Gheorghe	
17.	Dumitrică George	
18.	Fenechiu Relu	
19.	Gabor Gheorghe	
20.	Gavrilescu Grațiela	
21.	Gerea Dominic Andrei	
22.	Gorghiu Alina	
23.	Holban Titi	
24.	Horj Pavel	
25.	Irimescu Mircea	
26.	Jolța Nicolae	
27.	Lupu Mihai	
28.	Motreanu Dan	
29.	Nicolăescu Eugen	
30.	Orban Ludovic	
31.	Palăr Ionel	
32.	Palașcă Viorel	
33.	Pieptea Cornel	
34.	Plăiașu Gabriel	

35.	Pocora Cristina		
36.	Pop Virgil		
37.	Popa Marius Octavian		
38.	Popescu Tăriceanu Călin		
39.	Săftoiu Adriana		
40.	Săpunaru Nini		
41.	Scutaru George		
42.	Stroe Ionuț Marian		
43.	Stroe Radu		
44.	Știrbu Gigel		
45.	Taloș Gheorghe Mirel		
46.	Tușa Diana Adriana		
47.	Țaga Claudiu		
48.	Țîmpău Radu		
49.	Țintean Ioan		
50.	Țurcanu Florin		
51.	Uioreanu Horea Dorin		
52.	Varga Ana Lucia		
53.	Voicu Mihai		